

Trung Tá Lực Quân Phạm Phan Lang là phu nhân của một cựu Thi u Tá H i Quân VNCH

Trung Tá Lực Quân Phạm Phan Lang

Ng i Việt h i ngo i, có ít ai đ c biết: Ng i phạm M gốc Việt mang cấp b c Trung Tá đầu tiên của Quân Lực Hoa Kỳ, là phu nhân của một cựu Thi u Tá H i Quân VNCH, di t n sang M cùng chồng và ba đ a con vào nh ng ngày cuối cùng của cuộc chiến Việt Nam : Trung Tá Lực Quân Lang Phan Phạm (đã nh n thông báo sẽ thăng cấp Đ i Tá, tr c khi xin v h u).

Phạm Phan Lang sinh ra và c m t th i tu i th s ng cùng gia đình ở Nha Trang, theo h c t i tr ng N Trung H c và Võ Tánh. Nha Trang là thành ph bi n th m ng, n i có hai quân tr ng n i ti ng: Trung Tâm Hu n Luy n Không Quân và H i Quân, v i nh ng chàng trai hào hoa theo nghi p ki m cung, ch n cuộc đ i bay b ng và h i hành. Nh ng chàng trai này đã m t th i kh n kh trái tim b i bao nhiêu ng i đ p c a Nha Trang. Th i y, đ ng nh nh ng cấp tình nhân SVSQ H i Quân và N Sinh Trung H c Nha Trang là nh ng đôi tình nhân làm đ p ph ph ng nh t. Trong số đó có đôi uyên ng Phạm văn Diên và Phan Th Lang. Ngày y Lang là m t cô bé khá xinh, tính tình hi n đ u d th ng, nên m i h c Đ i c là đã làm mê m t chàng SVSQ h Phạm. Cuộc tình kéo dài mãi đ n khi Lang đ u xong tú tài 2 (năm 1969) hai ng i m i làm đám c i.

Anh Phạm văn Diên t t nghi p khóa 14 HQ (Đ Nh Kim Ng u), tr c ngày 30/4/75, mang cấp b c Thi u Tá và ch huy m t chi n h m PGM615 (lo i nh).

Vào n a đêm 29.4.75, Thi u Tá Diên đ a chi n h m r i kh i Việt Nam, mang theo v , 3 đ a con nh , 1, 3 và 5 tu i, cùng cha m già trên tu i 70 và c u em v , đang theo h c đ i h c Lu t

Khoa Sài Gòn. Ngoài gia đình, trên tàu còn có thủy thủ đoàn và khoảng hơn 150 người khác. Chỉ hơn một tuần lễ Thiệu Tá Diên và gia đình đã tham dự các cuộc hành quân tàn khốc cùng với Huân, Quân trưởng, Vùng I, chính phủ và các bộ, nên lúc ra khỏi bờ biển và nhìn ra biển, những may mắn đã được cứu vớt từ tàu HQ khác mà Thiệu Tá Diên đã liên lạc được. Cũng trên chuyến đi này, gia đình bắt đầu một hành trình, vàng bạc mang theo, nên lúc lên bờ chỉ còn hai bàn tay trắng.

Cũng như nhiều gia đình khác, thời gian đầu tiên ở Mỹ rất vất vả, và chính Thiệu Tá Diên phải làm những công việc: trồng rau, trồng hoa, rửa bát đĩa cho nhà hàng, tìm kiếm, dạy Anh ngữ cho trẻ em Việt Nam và một trại trẻ mồ côi, như là trong những cánh đồng cà, hái trái cây, trông nom một trại gà với hơn 60.000 con. Với tính kiên nhẫn và nghị lực, chỉ hai vợ chồng và con em và làm việc theo hướng dẫn của trường Đại học tại University of Maryland, Eastern Shore. Được vào Binh Nghịp

Năm 1980, chính Phạm Phan Lang đầu tiên cùng lúc hai người con, trong đó có người Nutrition and Dietetics (Dinh Dưỡng Học). Muốn làm việc trong ngành này, cần phải qua một khóa Thực Tập Dinh Dưỡng (Dietetic Internship). Chính Phạm Phan Lang đã nộp đơn xin thực tập một trại trẻ mồ côi, trong đó có một Chương Trình Thực Tập Dinh Dưỡng của Lực Quân Hoa Kỳ (US Army Dietetic Internship).

Lúc bấy giờ, chương trình Thực Tập Dinh Dưỡng của Army đòi hỏi khá nhiều điều kiện khó khăn: điểm trung bình thi là 3.5, phải là công dân Hoa Kỳ, phải dưới 30 tuổi, phải có ít nhất là 3 lá thư giới thiệu, cùng một số điều kiện khác. Trong số những điều kiện này, ít nhất có hai điều kiện Phạm Phan Lang không có, đó là quốc tịch Hoa Kỳ và đã trên tuổi 30. Tuy nhiên, do trại trẻ mồ côi khá đặc biệt và có lý do thân phận nghèo khổ và khả năng của một người đàn bà trẻ, cuối cùng chính phủ đã được chấp nhận vào chương trình này. Đây là một trại trẻ mồ côi đặc biệt mà theo chính phủ, mãi đến sau này, và Thiệu Tá Chu Huy Trưởng của Army Dietetic Internship đã cho chính phủ.

Mặc dù lúc bấy giờ, chính Phạm Phan Lang cũng được nhận vào thực tập một trại trẻ mồ côi khác, nhưng chính phủ đã chọn Chương Trình Army này. Chính phủ, chính phủ Army không phải vì chính yêu cầu lính, hay “muốn đi lính”, mà chính vì những lý do rất đơn giản: chương trình thực tập rất tốt, nên tiếp tục, để dành tìm việc làm sau khi rời quân đội, chính gia đình được hưởng quyên luyến, và nhất là chính phủ “đi lính và mang lon” có 3 năm. Sau đó, nếu muốn, có thể xin giới thiệu. Đã có hơn một trăm người xin vào chương trình này, nhưng cuối cùng chỉ có một người trong số 10 người được chọn. Chính phủ khiêm tốn cho là may mắn, nhưng tất nhiên điều quy định như vậy là do khả năng, kết quả bao năm kiên nhẫn hành chính.

Chị Phạm Phan Lang bắt đầu binh nghiệp bằng cấp bậc Thiếu úy. Hai tháng đầu tiên được thọc tập quân sự tại quân trường Fort Sam Houston (FSH), San Antonio, Texas. Vì là ngành Quân Y, nên những thọc tập quân sự rất nhẹ so với những binh chủng khác. Tuy nhiên, chị cũng phải tập luyện các loại súng, trèo đồi, lội suối, tập trận, hành quân, đặc biệt là, sẽ được đưa bàn mặt mình giao nhận sâu.

Sau một năm thọc tập Dinh Dưỡng tại Brooks Army Medical Center (BAMC), FSH, San Antonio, TX, chị tốt nghiệp, được thăng cấp Trung úy và nhận nhiệm sở đầu tiên tại Moncrief Army Medical Activity, Fort Jackson, Columbia, SC. Và cũng tại đây mặt bí ẩn của chị đã xảy ra mang đến đi đầu bắt đầu những lao nhọc cho cuộc đời của chị sau này...

Columbia là thành phố của Tiểu Bang South Carolina, có khoảng 300-400 người Việt đầu tiên lúc bấy giờ. Thành phố này người Việt sống rải rác trong thành phố Columbia và các thành phố phụ cận như Greenville, Charleston, Myrtle Beach, Charlotte, Atlanta... Mọi người đến đây để gặp gỡ làm việc để họ tiếp xúc và thích nghi với đời sống mới, nên chị gặp ai quen biết, tiếp xúc nhiều với ai. Với chị anh chị Phạm Văn Diên & Phạm Phan Lang đã cùng một thân hữu tích cực vào đến thành lập Hội Ái Hữu Người Việt đầu tiên ở Columbia, mở trường dạy Việt Ngữ, tổ chức những ngày lễ hội truyền thống như Giỗ Tổ Hùng Vương, Tết Trung Thu, Tết Nguyên Đán v.v..., gây quỹ cứu trợ thuyếch nhân, tranh đấu cho nhân quyền, tự do ở Việt Nam. Chị Thiệu Tá Diên hoạt động rất hăng say (chị Phạm Phan Lang chị hỗ trợ tích cực sau này, vì Quân Đội Hoa Kỳ không cho phép quân nhân tham gia vào bất cứ hoạt động chính trị nào). Phụ quân của chị, anh Diên, đi khắp các thành phố lân cận, giao kết bằng hữu, giúp thành lập các Hội Ái Hữu địa phương, nêu cao tinh thần chống Cộng...

Bí ẩn Của Làn Trong Đời

Hôm đó là ngày Lễ Độc Lập Hoa Kỳ, July 4, 1985. Lúc này chị Phạm Phan Lang đang ở trong Quân Đội Hoa Kỳ được gần 5 năm và mang cấp bậc Đại úy. Khi nhận được Sở Văn Lành truyền chuyển về tới BAMC, FSH, TX, chị đã đến đây sống là nhiệm vụ cuối cùng của chị. Sau khi chấm dứt quân vụ ở nhiệm vụ này, chị sẽ xin giã ngũ. Một ngày trước Lễ July 4, gia đình anh chị rất bận rộn tham dự tiệc tùng do các bạn hữu ở Columbia và các thành phố lân cận tổ chức tại nhà, họ nhận ra chị đang trong thời kỳ học thi tốt nghiệp Thạc sĩ (Master Degree), nên chị khá mệt mỏi. Nhưng vì nhà chị mới mua một chiếc xe mới, chị Trung Tá HQ ở Charleston, SC, với chị anh chị nhận ra chị tham dự một buổi tiệc picnic ở bãi biển Foley Beach, SC. Chị này cách Columbia, nhà gia đình anh chị, khoảng 3 giờ đồng hồ lái xe. Cùng với gia đình anh chị 5 người, còn có 4 gia đình khác. Tổng cộng có 5 cấp vợ chồng và 13 đứa trẻ con, tuổi từ 9-15. Lúc này trời còn sớm, khoảng 8 giờ sáng, trên bãi biển không một bóng người, ngoảnh lại thấy chị. Và chị nhận ra đây là lần đầu tiên đã xảy ra.

Mười ba đứa trẻ con và cả thầy bị bắt đã nao nức chạy ụa ra biển rồi. Nhưng bên bờ biển lúc ấy mặt trời cao bóng đổ dài. Các ông bố cũng vội vàng theo mặt trời đi, và đi trông chừng và sợ hãi của con cá. Đàn bà thì lê mê khiêng thức ăn, nhưng có người kêu gọi con cái vào, chờ họ nhìn ra, thì họ đi, 13 đứa trẻ đã bắt sóng ngầm (undertow) cuốn ra xa, và mặt trời đang vội vàng bơi ra để cứu con. Chàng Lang không biết bơi, nên vội vã chạy ngược vào bờ mặt trăng khá dài, kêu gọi. Nhưng trời còn sớm quá, và khu này vì nhiều người nguy hiểm sóng ngầm (sau này mặt trăng mặt biển) nên chúng có ai ra biển. Kêu gọi mặt trăng không được, chờ vội chạy trốn biển. Lúc ấy mặt trời đi ra từ biển đã bơi vào hồ để cứu mặt trời đang vội vào bờ. Đang lúc dáo dác tìm kiếm mặt trời con, chờ thầy mặt trăng đi đàn bà M, không biết ra biển lúc nào, đang hỏi anh Diên, chúng chờ, lên bờ. Hai mặt anh nhấc chân, mặt tái nhợt, môi tím ngắt và dường như không còn thở nữa. Dù kinh hoàng, đau đớn và sợ hãi, nhưng vì những kinh nghiệm và bình tĩnh của mặt trăng lính, chúng đã cố gắng làm hô hấp nhân tạo cho anh, để cứu mặt trăng bị bác sĩ trong nhóm phụ giúp, nhưng phụ quân của chúng không hiểu. Khi đi vào bệnh viện Charleston, và bác sĩ cấp cứu, sau khi khám và thử nghiệm EEG (electroencephalogram), đã buồn bã cho chúng biết: “Ông nhà đã bị chìm xuống biển khá lâu, trên 10 phút, nên não bị không còn làm việc nữa (irreversible brain damage), xin chúng đừng nuôi hy vọng”.

Một tháng sau, anh Diên đã trút hơi thở cuối cùng tại bệnh viện quân sự nơi chúng làm việc ở Fort Jackson, SC. Anh ra đi để cho đứa con gái út, lúc ấy 11 tuổi, và hai đứa bé nữa, 9 và 12 tuổi, để cứu sống. Nếu chúng muốn cứu mặt mình đứa con gái của mình, anh đã có thể làm được, nhưng anh không nỡ lòng bỏ bỏ đứa bé đang cựa quậy vào nhau để khi bị sóng đánh trôi đi. Anh đã cố gắng cứu đứa bé vào gón bó, nhưng bị các em ôm chặt lấy anh, vì chúng quá nhỏ và sợ hãi đến cùng cực, không chịu buông tay chân anh ra. Cuối cùng, không chúng chịu được, anh từ từ chìm xuống lòng biển trước đôi mắt đau đớn kinh hoàng của đứa con gái. Và vì không còn chừa bám víu, nên mặt đứa bé gái khác, 11 tuổi, bị sóng biển đánh dạt ra xa, mãi đến mặt trời mọc sau mới tìm thấy xác.

Báo chí đã ca tụng, mặt trăng cứu người ngược anh như mặt anh hùng. Tháng 9 năm 1964 ở South Carolina lúc bấy giờ, ông Strom Thurmond, đã ban bố tuyên bố. Nhưng tất cả những thứ vô nghĩa đi với chàng Lang, bởi chàng đã mất vĩnh viễn những yêu quý của chàng, ba đứa con trong tuổi đời khi chàng đã không còn những yêu cầu gì nữa. Không có điều gì có thể thay thế được.

Một khúc quanh trong binh nghiệp:

Chị đã xin huy bệ Lực lượng Thủy quân lục chiến Texas và xin đi tới Fort Jackson thêm một năm nữa để có thể sớm hôm lui tới thăm gia đình. Trong quân đội Hoa Kỳ, kể cả ngành Quân Y, thông thường thì cứ mỗi 3 năm, một Sĩ Quan được chuyển đến nhiệm sở mới. Chị được đi tới Fort Jackson đến 5 năm. Đây cũng là một trải nghiệm hấp dẫn với chị khác. Chị cũng biết ý định nghỉ hưu quân ngũ. Vì bây giờ, quân đội là nhà cửa chị, đã che chở và cứu mạng chị, cho chị phòng ngừa tiền tài chánh để nuôi các con ăn học nên nghiệp. Quân đội cũng đã rèn luyện cho chị trở thành một người có can đảm và nghị lực hơn để chị đứng vững với bao nhiêu thử thách của cuộc đời mà chị vẫn mỉm cười vượt qua cũng như đang chờ đợi một cơ hội.

Thời gian thoải mái trôi qua, chị đã phục vụ trong ngành Quân Y Lực lượng Quân Hoa Kỳ được 22 năm. Trong khoảng thời gian này chị đã thay đổi nhiều nhiệm sở 7 lần, Ngoài Fort Sam Houston, TX, và Fort Jackson, SC, chị đã đi với các binh viện ở Fort Gordon, GA; Fort Huachuca, AZ; Fort Ord, CA; Madigan Army Medical Center, WA; Landstuhl Regional Medical Command, Germany; và cuối cùng là Tripler Army Medical Center ở Hawaii. Tại đây, công việc của chị là đi đầu hành Phân Khoa Dinh Dưỡng (Director, Nutrition Care Division) với trên 100 nhân viên dưới quyền, và cả sĩ quan, hạ sĩ quan và dân sự. Ngoài ra, chị còn có nhiệm vụ Cố vấn và Giám Sát hành phân hành Dinh Dưỡng trong các đơn vị Lực lượng Quân trú đóng ở Thái Bình Dương, được biết là Nhật Bản và Nam Hàn (Nutrition Consultant, Pacific Region). Và cũng vào nhiệm sở này, năm 2002, chị Phạm Phan Lang nhận được Thông Báo thăng cấp Đệ Tá. Thông thường thì thời gian từ lúc nhận Thông Báo đến lúc được thăng cấp sẽ “gần lon” cho cấp bậc Đệ tá trong ngành Quân Y là khoảng từ 6 tháng đến 1 năm. Đến lúc này chị đã làm việc tại nhiệm sở Hawaii được 3 năm, nên đã đến lúc phải chuyển đến một nhiệm sở mới, mà chị biết sẽ là Hoa Thịnh Đốn.

Trung tá Phạm Phan Lang không muốn phải về Hoa Thịnh Đốn, cũng chẳng muốn rời khỏi Hawaii. Bởi vì Hawaii có cây xoài, cây mít, cây mận ngon, khế, dứa, nhãn ngon...Hawaii cũng có những hàng dừa xanh, biển trong xanh quanh năm và cộng dân rất hiếu hòa, hiếu khách. Hawaii đã cho chị sống lại với những hình ảnh yêu dấu của Nha Trang, nơi chôn nhau cắt rốn, cũng là nơi chị đã gặp, yêu và làm việc với lính biển lãng mạn những can đảm hào hùng Phạm Văn Diên. Cuối cùng chị đã không chấp nhận cấp bậc Đệ tá, mà chọn Hawaii với biển trong xanh, mang bóng dáng miền quê hương ngà ngọc cát trắng của quê hương.

Những Chuyến Bè Lướt Tuổi Trẻ, Tình Yêu và Cuộc Đời của Cô Nữ Sinh Trạc Ng Nà Trung Học và Võ Tánh Nha Trang.-

Phạm Thị Lang chào đời vào một buổi sáng mùa thu năm 1950 tại thành phố Nha Trang. Cha mẹ và được biết là bà nội rất vui mừng, vì đây là đứa con gái đầu tiên của gia đình và cũng là đứa cháu gái đầu tiên của dòng tộc họ Phan. Cha mẹ muốn đặt tên cho con gái mình là Linh

Lan, tên thật loài hoa mà ông bà rất thích, nhưng bà lại không chịu, vì bà tin rằng, đặt tên cho con gái bằng tên thật loài hoa là không tốt, vì hoa sẽ “sớm nở thì tàn”, cho nên bà lại bắt phải đặt tên Linh Lan thành Lang, để biến nghĩa thành củ khoai... lang. Nhờ vậy dĩ cô cháu gái sẽ tốt hơn.

Cha mẹ Lang sinh thật cả là 7 người con, nhưng mẹ ông anh đầu đã mất đi trong chiến tranh loạn lạc, sau cùng chỉ còn lại ba anh em, người anh là Phan Ngọc Châu, cậu học sinh Võ Tánh (1B2/VT 63-64), rất chăm chỉ và học giỏi, sau này vào trường Sĩ Quan Thiếu tá và tốt nghiệp năm 1968 tại Bình Định. Anh Phan Ngọc Châu có một chuyến tình nguyện với một người đồng nghiệp Nhà Trung Học, quê cũng ở Vĩnh Giã, Hai người không lấy nhau được do một trở ngại về chuyến học hàng. Anh Châu sống ngay ngày đầu tiên và khi chết đi đã mang theo mọi tình này xuống lòng huyết mã. Người em trai, Phan Hà, sau khi học xong ở Võ Tánh, theo vợ chồng Lang vào Sài Gòn học luật, rồi cùng đi tị nạn sang Mỹ vào đêm 29.4.1975. Hiện Hà đang sống ở Columbia, SC.

Ba mẹ Lang là người ở Vĩnh Giã. vào Nha Trang làm ăn sinh sống thu thuế thú, rồi nghỉ ngơi xây cất cửa ông nội, rồi làm nghề thu thuế khoán. Sau này ông trở thành nhà thầu nội địa ở Nha Trang, tiếp xây nhà cho các trường Đệ Nhất, Tôn Thất Đính, và nhiều ngôi biệt thự sang trọng khác trên đường Biệt Thự, Duy Tân.

Cô bé Lang lớn lên trong sự chăm sóc chi u cửa gia đình, nhất là bà nội, nên cô bé rất “hết”, những nhóc và người học. Trong nhà, cô bé chỉ có một anh Châu, vì lúc nào anh cũng bận rộn, nghiêm nghị, ít nói và rất chăm học. Cô bé thường tránh, vì học mọi người bắt gặp cô em gái, là anh bắt phải học, một dĩ u mà lúc còn ở thú học, cô bé thấy như là một cửa hình.

Vì người học, nên năm lớp Nhì ở trường tiểu học Sinh Trung, cô bé bắt đầu học. Cửa một năm ở lớp Nhì xong, cô bé tốt nghiệp và học. Vì học có một đứa học trò nào người bị bệnh là cô giáo lại đem Lang ra làm ví dụ. Nhờ vậy mà từ đó, Lang quy tâm học cho giỏi. Mùa hè đến, Lang theo anh Châu về quê nội ở Vĩnh Giã, để được ông anh dạy kèm cùng với mẹ dĩ a con ông chú, bà cô, để biến các môn toán để, hình học..

Sau hè, trở lại trường, Lang được lên lớp Nhì. Và suốt cả năm lớp Nhì, tháng nào Lang cũng được lãnh Bằng Danh Dự, và cuối năm khi thi vào lớp Đệ Nhất trường Nhà Trung Học, cô bé đứng hàng thứ 10 trong số rất đông thí sinh ở Nha Trang và tất cả các nơi khác về thí. Lang vào Đệ Nhất năm 12 tuổi. Lên Đệ Tam chức Ban C. Năm 1968, Lang đi Tú Tài I học Bình Định. Anh Châu tiếp chiến trường xa xôi, nghe tin, vội vã xin phép về thăm gia đình và chúc mừng cô em gái. Không ngờ đó lại là lần cuối cùng hai anh em nhìn thấy mặt nhau. Anh Châu đã tốt nghiệp đúng một tuần sau khi trở về đến quê. Năm Đệ Nhì C, Lang phải chuyển sang học bên trường Võ Tánh, vì trường Nhà Trung Học không đủ chỗ. Sau khi đi Tú Tài II năm 1969, Lang là người

đầu tiên trong đám bạn bè cùng lớp “theo chúng bạn cuộc chơi”. Anh Châu, người anh duy nhất và rất thân thiết của anh Phan Lang, không còn nữa để đi đám cưới của em mình. Đó là sự mất mát và hụt hẫng to lớn của anh Phan Lang trong ngày bạn bè theo chúng.

Phạm Phan Lang

Lang gặp anh Diên, Phạm Văn Diên, lần đầu tiên vào ngày tháng 6 Tết Âm Lịch, lúc Lang chỉ mới tròn 13 tuổi, đang học lớp Đệ Lục. Hôm đó là ngày Thứ Bảy, nên phải nghỉ học để đi chơi với anh chàng SVSQ Học Quân và Không Quân. Không hiểu sao lúc này Lang “không ra” Học Quân, nên khi bạn hai anh chàng HQ đi kèm hai bên Lang và một cô bạn, trong lúc đi mua hàng, tán chuyện, Lang và bạn có một cuộc cãi vã, và ghét nhau, nên không muốn nói chuyện với nhau. Anh Diên đi bên cạnh, biết Lang sợ và e thẹn, nên ôn tồn nhẹ nhàng giải thích chuyện. Anh Diên nói tiếng Bắc, gọi Lang bằng “bé”. Theo Lang và bạn đến nhà cô bạn cùng đi, cũng là một tiệm ăn, Diên đã hỏi Lang: “ Bé ơi, đừng nói nào ra bạn, họ bé”. Nghe vậy, Lang bỗng phì cười. Học Quân mà học Diên nói nào ra bạn. Nào ai có biết, đó mới là câu nói đùa mà anh Diên nói sau này.

Kể từ hôm nay, có một lần “đi bạn” là anh Diên đến ngồi quán của cô bạn, chơi bé Lang đi xe đi qua. Vì quán ăn nằm ngay góc đường đến nhà Lang. Cũng thế cho mãi đến năm 1965, anh Diên tốt nghiệp Khóa 14 HQ/ Đệ Nhị Kim Ngân.

Một hôm, Diên nghĩ xin phép Lang đến nhà thăm ba má và ông anh, làm cô bé Lang hoảng sợ đến mức khóc, lúc đầu lia lịa, vì nghĩ tới sự nghiêm khắc của cha mẹ, đến biết là anh Châu của mình, nên bèn là “Anh mà tới nhà, chắc thì nào Lang cũng bạn bè, không đến đâu!” Nghe nói thế, Diên chợt cười nhìn Lang mỉm cười và bèn là “bé đừng sợ”. Cuối tuần sau, Diên đến nhà thăm, gặp ba má và anh Châu của Lang. Và chuyện biết làm thế nào mà Diên thuyết phục được ông anh khó tính của Lang, để được “chính thức” tới thăm gia đình Lang. Dù vậy, Diên cũng chỉ dám tới nhà một tháng một lần và cũng hiếm khi được ngồi riêng để nói chuyện với Lang. Hôm trước ngày tốt nghiệp ra trường, Diên đến thăm để tiễn gia đình Lang. Sau khi nói chuyện với ba má và anh Châu, Diên xin phép được lên lầu để tiễn gia đình Lang. Lúc này cô bé đang ngồi đan áo trên sân thượng, dưới giàn nho dưới quýt chín. Lần đầu tiên, Diên nắm tay Lang, nhìn thật sâu vào mắt Lang, dịu dàng nói “Bé ơi, anh rất yêu bé và muốn cưới bé làm vợ, nhưng bé hãy còn nhỏ quá, nên anh phải đợi cho bé lớn lên. Ngày mai anh đi rồi, không biết bao giờ mới về thăm bé được, nhưng anh sẽ viết cho Bé một ngày một lá thư. Bé ráng đợi anh nghe!”. Nói xong, Diên cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi bàn tay run rẩy và rồi đi mất.

một cô a Lang.

Và chàng đã gặp đúng là cô a, mỗi ngày một lá thư gửi về cho Lang đều đặn, và cô a Lang lên. Họ đã làm đám cưới vào mùa Thu 1969, sau khi Lang được Tú Tài II. Lúc này Lang vừa 19 và Diên đã 27 tuổi rồi. Hành trang về nhà chàng cô a Lang, ngoài một số áo quần, còn là một vali chứa đầy những lá thư cô a Diên.

Hơn mười năm, sau ngày cô a nhà di chuyển sang Mỹ, anh Diên một đi trong một tại nạn bị thương, để lại cho Lang ba đứa con dưới tuổi chỉ tới 11 đến 15. Lang đã chọn là quân đội để có đi đâu kiếm lo lắng cho các con. Sau này cô a ba cháu đều thành đạt. Cô gái út, ngày rồi Việt Nam vừa đúng 1 năm 1 tháng tuổi. Năm 11 tuổi thì một chàng kiếm cái chết đau đớn cô a cha mình. Sau này được vào Stanford University, một đời học sinh tốt nghiệp cô a Hoa Kỳ, và được cử làm Chủ tịch Hội Sinh Viên Việt Nam cô a trường. Sau khi được bằng Thạc sĩ ngành Kinh Tế/Phát Triển Địa phương Luật Quốc Tế (Economics/International Policy Development) năm 1997, cháu này thêm bằng Thạc Sĩ Quản Trị (Master of Business Administration) tại University of California at Berkeley (Haas School of Business). Hiện nay là Senior Product Marketing Manager của Google.

Năm 2002, sau khi chu toàn trách nhiệm của một người mẹ với các con, một sĩ quan cao cấp đi với Quân Lực Hoa Kỳ, đúng một ngày sau khi về hưu, Phạm Phan Lang làm đám cưới với người chàng mới. Anh là một người Mỹ, lớn hơn Lang 7 tuổi. Là một người hiện hành, thật thà và đáng yêu. Trước kia là một Sĩ Quan Không Quân trong Quân Lực Hoa Kỳ. Rồi quân ngũ, anh đi học lại và lấy bằng Ph.D rồi dạy tại trường University of Hawaii, và sau này đã làm việc cho US Navy/Submarine, Pearl Harbor Hawaii trong hơn 30 năm với chức vụ Oceanographer/Technical Director cho đến ngày về hưu, cách đây hai năm.

Phạm Phan Lang cùng chàng đang sống hạnh phúc ngày tháng êm đềm tại thành phố Kaneohe trên hòn đảo Oahu / Hawaii thật yên bình. Mỗi ngày, trong những giờ rảnh, nghe sóng biển rì rào, Lang đã đi tới như về Nhà Trang, và những ngày tuổi thơ cùng với gia đình, thầy bạn, và những tình yêu và một quá khứ với biết bao thăng trầm biến đổi của quê hương, của gia đình và của cả một đời người.

(Ghi chú của người viết : Khi liên lạc với Phạm Phan Lang để viết bài này, bạn gặp người viết nên ra Lang chính là cô em gái của Phan Ngọc Châu, người bạn thân cùng quê Vĩnh Giã, cùng lớp tại trường Văn Hóa Nhà Trang, trong những năm đầu trung học. Cuối mùa hè, người viết gặp hai anh em, dắt díu nhau về thăm quê nhà. Khi này Lang mới chỉ học lớp Nhì, nhưng đã là một cô bé rất thông minh và thật xinh xắn đáng yêu)

(vi t theo l i tâm tình c a Ph m Phan Lang)